

hentet Erklæring fra Københavns Kommunalbestyrelse. Det er altsaa det nævnte Ministerium, der anordner denne Ligning. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at det er en fuldstændig Omvæltning fra, hvad der tidligere under Højres Kirkeligningslove fandt Sted. Da var det Kommunalbestyrelsen, som — blandt andet fordi Magistraten havde Patronatet for en hel Række Sognekirker her — anordnede Ligningen, og Ministeriet, som lod den træde ud i Livet. Men dette Forhold er nu vendt om, saaledes at det nu er Ministeriet, som anordner Ligningen. Det spørger Kirkerne, hvad de behøve for næste Aar, modtager Budgetter og Regnskaber, ser dem vistnok ikke særlig stærkt efter i Sømmene og siger derefter, hvad der behøves, summerer det altsaa op for hele København og sender derpaa Kommunalbestyrelsen Meddelelse om, at saa og saa meget vil det blive, og saa har Kommunalbestyrelsen kun Ret til at afgive en Erklæring. Da Loven forelaa her for 5 Aar siden, protesterede vi for vort Vedkommende mod denne ringe Ret, men der blev da svaret fra Ministeriet, at det dog var noget, at man skulde høre Kommunalbestyrelsen. Denne har ogsaa siden gjort sin Mening gældende. Det første Aar, Loven var i Kraft, 1902—03, vedtog Borgerrepræsentationen efter en meget nøje saglig og kritisk Gennemgang af Kirkebudgetterne og Kirke-regnskaberne at henstille til Ministeriet at foretage ret betydelige Nedsættelser af den Kirkeligning, der da var Tale om. Magistraten gik ganske vist ikke med til den fulde Nedsættelse, som den var foreslaaet af Borgerrepræsentationen, men den gik dog med til en Nedsættelse, saaledes at baade Magistraten og Borgerrepræsentationen henstillede til Ministeriet at nedsætte Ligningen, om der end var Uenighed mellem Magistraten og Borgerrepræsentationen om, i hvilken Grad denne Nedsættelse skulde foretages. Men Ministeriet tog den Gang ikke det fjerneste Hensyn dertil. Maaske kunde Ministeriet da skyde sig ind under, at Magistraten og Borgerrepræsentationen ikke vare enige om, i hvilken Grad denne Nedsættelse skulde finde Sted. Men Aaret efter enedes baade Magistraten og Borgerrepræsentationen om at henstille til Ministeriet at foretage Nedsættelser, netop de samme Nedsættelser. Men Ministeriet tog ikke det fjerneste Hensyn dertil. Det er altsaa i Praksis konstateret, at denne Ret til Erklæring, som Loven af 1893 hjemler Kommunal-

bestyrelsen, har ikke den allermindste Betydning. Og det regerende Venstre har her været mindre imødekommende overfor Kommunerne, end Højre var det i sin Tid. Thi i Højres Kirkeligningslovforslag, i de Lovforslag, som Højres Kirkeministre Bardenfleth og senere Sthyr forelagde, hed det udtrykkelig, at Kommunalbestyrelsens anbefaling skulde indhentes, det vil sige, man skulde ikke kunne paaligne denne Skat, uden at Kommunalbestyrelsen anbefalede den. Man respekterede selv under Højre det kommunale Selvstyre. Men det er paa dette som paa alle andre Omraader det nuværende regerende Venstres Tendens at tilsidesætte Kommunerne, forringe deres Myndighed og indskrænke deres Selvstyre. Det kende vi paa alle Omraader. Det have vi fornylig faaet det store Eksempel paa. Det er det sædvanlige. Men man maa da ikke undre sig over, at vi, det kommunale Selvstyres Venner, atter og atter protestere imod denne Tilsidesættelse, protestere mod, at Venstre, efter selv at have faaet Magten i Staten, sætter Kommunens Selvstyre til Side. Vil man ikke tage Hensyn til vort Ønske om, naar denne Lov skal gennemføres, at faa en Ret til Anbefaling i Stedet for denne betydningsløse Ret til at afgive en Erklæring, saa vil jeg henstille til det ærede Flertal og Ministeren, at man ganske stryger Bestemmelsen om denne Erklæring, thi det er efter min Mening uværdigt, at Kommunen har denne Ret, naar der, saa ofte Kommunen benytter den, ikke tages det fjerneste Hensyn dertil. Saa stryg meget hellere denne Bestemmelse og sig rent ud, at det er Ministeriet, der har hele Myndigheden i denne Sag.

Med disse Ord skal jeg meget henstille til det ærede Flertal i denne Sal at lade dette lille Lovforslag, som ikke er saa lille endda, hverken i principiel Henseende eller hvad den økonomiske Rækkevidde angaar, blive underkastet en — jeg haaber kun ganske kortvarig Udvalgsbehandling. Saa ville ærede Medlemmer dog kunne faa Lejlighed til at se, at jeg har Ret i de Paastande, jeg har fremsat, og vil man saa dog fremme Loven, vil der dog maaske blive nogen Lydhørhed for den Ændring, jeg her har tilladt mig subsidiært at anbefale.

Trier: Det er blot det af den ærede foregaaende Taler sidst omtalte Punkt, jeg et Øjeblik ønsker at dvæle ved. Spørgsmaalet om Ligningen af Bidrag til Sognekirker her i København er i Virkeligheden